

Pe 10 aprilie poetul Gheorghe Duță Micloșanu ar fi împlinit 93 de ani. Sunt mai mult de 14 ani de când a părăsit Lumea. Timpul nu a mai avut răbdare și flacăra vieții poetului și-a consumat lumina, înainte ca mâna să poată transcrie pe hârtie toată bogăția de metafore care izvorau de sub pana sa. „Gândul rămâne în călimări nescris” spune el în versurile sale. Cuvântul era pentru el instrumentul magic prin care crea în jurul său un halou energetic ce se așternea și asupra celor care, citindu-i poemele, pătrundeau în lumea sa de metafore: „Să punem cuvintele să nască cuvinte,/ precum copacii înfloresc din întuneric - lumină”. Poetul dă răspunsuri la întrebarea chinuitoare asupra trecerii Timpului care ne duce cu el într-o curgere ce ne poartă fără putință de întoarcere: „Ce înseamnă clipa, când de fapt e timp,/ Pe care nu poți să-l străbați în grabă?!”, pentru că: „Mă duc de-acum spreapusul ce tot mai jos se lasă/ spre răsăritul care se cere tot mai sus.../ Din tot ce las în urmă, doar dorul mă apasă.../ Tot ce răsare-n lume se naște c-un apus!...” Eugenia Duță-Micloșanu

Mi-e greu să-mi închipui cum gândesc alții dar într-o lume devastată de patimi, a dăruii puțină mângâiere, este cea mai adevărată bucurie pe care o ai și ți-o poți oferi. De aceea sunt convins că salvarea existenței are un asemenea scop. Scriitorii, filosofii, arhitecții, inventatorii, compozitorii, oamenii de știință care publică, cineaștii, pictorii... lasă în urmă câte o amprentă din fosta lor

INDEPENDENȚA ROMÂNĂ

Independența prin Cultură

existență, câte o operă de artă, câte o imagine.

Pentru cel pe care-l evoc, poetul Gheorghe Duță-Micloșanu salvarea spirituală venea din acel echilibru pe care ar trebui să-l găsim în familie, în muncă, în acceptarea unor mistere care nu au dezlegare precum și în acceptarea diferențelor și în conjugarea verbelor a fi și a visa. Virilitatea epocii noastre este duminica gândirii. Geo Călugăru

Mitică Popescu (2 decembrie 1936- 3 ianuarie 2023) “Noi, actorii, suntem ai tuturor și ai nimănui”
Născut în decembrie 1936, actorul Mitică Popescu a absolvit în 1967 Institutul de Artă Teatrală și Cinematografică I. L. Caragiale din București. Actor de-o viață al Teatrului Mic, Mitică Popescu a debutat pe această scenă în 1973, cu piesa Philadelphia, ești a mea, de Brian Friel, în regia Soranei Coroamă-Stanca. În 1974, a jucat alături de marea actriță Leopoldina Bălănuță, în Matca, piesa lui Marin Sorescu. În 1977, s-a căsătorit cu Leopoldina Bălănuță, rămânând împreună până la moartea

actriței, în 1998.

Un fapt puțin cunoscut despre Mitică Popescu se referă la perioada studenției, când a fost anchetat, încarcerat și trimis la Jilava, apoi la Periprava, într-o colonie de muncă, unde a lucrat la dig, la canalele de desecare. Mitică Popescu a fost un actor atipic, pentru că avea dăruire, era un om vechi: blând, cu o ținută demnă și cu partituri actoricești decente, în filme în care nu părea să fi jucat sau să se fi sforțat pentru iluzia posterității.

Prezența sa impunea și transmitea o sensibilitate fără ca el să-și propună asta. Cariera sa cinematografică rămâne memorabilă mai ales din dubla perspectivă: în filmul *Vânătoarea de vulpi* (regia Mircea Daneliuc, 1980), ecranizare a romanului *Niște țărani* de Dinu Săraru, apoi în rolul *Cocoșilă* din filmul *Moromeții* (regia Stere Gulea, 1987). După 1989, Mitică Popescu a dobândit o notoritate imensă la tv, datorită posturii de *raisonneur* în producția TVR, *D-ale lui Mitică*, care dezvăluia, în note ironice, realitatea frustră, necosmetizată din România rurală. În 2002, a primit Ordinul Național Serviciul Credincios în grad de Cavaler, apoi în 2009, Premiul UNITER pentru întreaga activitate. În 2013 a primit Premiul pentru întreaga carieră, în cadrul Galei Premiilor GOPO. Moartea sa discretă, la 3 ianuarie 2023, confirmă caracterul și puterea nobile a unui om și actor unic, care și-a trăit viața sub semnul înaltelor valori profesionale și umane. Florentin Streche